

Gyermeki hit

Egy gyermektanár-társ gondolatai a Terézvárosi Gyülekezetben

A gyermekiskolában éppen a bűnesetről tanultunk. Felolvastuk 1Mózes 3. fejezetét, versről versre ment a Biblia, egyik kőzsből a másikba. Lelkesen és nagyon szíven olvasták az igét a 8-9 éves, szeleburdi kisfiúk. Miközben hallgattam néztem őket, elgondolkoztam azon, hogy vajon mennyit értenek meg belőle, nem tőlük nehéze-e a szíveg nekik?

Eddig az érdekes témák nekik az érzékszerveiket, de már az érzékszerveik (hát-jájn vagyunk a kislányoknak). A tőbbi tanár-társval szeretnénk, hogy szokják a Bibliát, ismerjék meg, tanulják meg érteni és használni, de ami a legfontosabb, hogy szeressék meg. Fedezzék fel azt, hogy mennyire izgalmas, érdekes és csodálatos. Ne azért, mert azt mondjuk nekik, hogy kell, hanem saját élményből.

De előg erre ez a társilagosan is rávid egytől tőlitt idő? Szóval néztem őket, ahogy az érzékszerveiknél tudva, nagyon komolyan olvasták a Bibliát, de közben becsempészték a gyermeki huncutságot, miközben továbbadták a könyvet: azé Teeee jaaaa! Készen kicsit látkösdtek, kicsit csipkelődtek és persze oda-oda sandítottak is felém, hogy szabad-e. Aztán jákat nevettek, lájtva a mosolyomat, hogy a komoly feladatot is lehet játékosabban véggezni. Elolvastuk a fejezetet. Ezután az ő nyelvükre lefordítva újra akartam nekik mesélni a történetet, de előtte még feltettem egy kérdést, hogy lássam, melyik részek kevésbé egyértelműek. El tudjátok mondani miről olvastunk?

Tudjátok! Mennyire? Teljes egészében! Nevetgátek-e közben? Persze, de megengedtem nekik. A hangulat oldott, kázzvetlen, barátságos és persze játékos volt. És a gyerekek figyeltek. A csapat egytől mindenre emlékezett. Nahát! Nem kell gyermeknyelven órimesélnem. Miközben végignéztem rajtuk, el is szögyelltem magam. Mennyire bekorlátozzuk gyermekeinket azzal, ha nem vesszük őket komolyan! Miután egyértelművé vált, hogy az olvasottakból mindenre emlékeznek, elkezdtek lájtbeszélgetni a leckét. Látszósról-látszórsre igyekeztek nekünk megérteni az ódenben történeteket és azt, ami a háttérben meghőzött.

A történethez hozzá tartozik még valami. A gyermekiskola új asztalt kapott, hiszen a nagyfiúk mégse állhatnak kisasztaloknál, kisszékken! Ha komolyan vesszük őket, jár nekik a komoly nagy asztal, nagy székekkel, amit most avattunk. A történet tanulásigairól gondoltunk, miközben a srácok a gyűnyűrű, nagy, masszív asztal alá beprácsolódtak, de nagyfiúsan. Ez megteremtette hangulatot, a meghittséget. Fantasztikus beszélgetés alakult ki a fiúkkal a bűnesetről. Mennyire okosak ezek a gyerekek és mennyire világosan tud Isten szólni általuk! Gyermeki egyszerűséggel, őszinte és megkérdőjelezhetetlen hitükkel, az ő szemüvegükön át nézve mennyire máris megvilágítást ad a hit! Mennyivel egyszerűbb, tisztább és világosabb, minden sallangtól mentes. Végül is most ki tanít, kit? És őket vagy ők engem? Nem ok nélkül mondta Jézus,

hogyan az ilyenek a mennyek országa. Állítsanak tartanak. A kard az, hogy hajlandók vagyunk-e belépni a károkba. Minden ostoba gőgünket, tudásunkat félretelve, bemészni az asztal alá; velük a meghallgatni őket. Ágy tan-tani nekik a Bibliát, hogy károkban ők is tanthassanak minket. Elgondolkozni az általuk feltett kérdéseken, figyelni a véleményekre, és van még egy fontos dolog. Miközben beszélünk hozzájuk, nézd az arcukat! Ez a legjobb visszajelzés. Minden szavad visszatérőz az arcukon. Ha őszinte hittel beszélsz, úgy, hogy károkban Jézus helyet foglal melletted, jelenléte látható lesz a gyermekek arcán. Amit a Biblia leír, számukra vitathatatlan. Ha szakszerűség van az erőre, a hited mélytámaszra, beszélj az ősről egy kisgyerekkel!

Város Viktória